

[Ebba Strange]

især med hensyn til nydelsen af en række nærmere opremsede rettigheder, herunder retten til bolig. Og så gennemgår Menneskerettighedscenteret beslutningsforslaget, sådan som man nu var blevet enige om det, og man medgiver, at hvis det drejer sig om positiv særbehandling af en mindretalsgruppe, har man lov til at lave særforanstaltninger. Men sådan som forslaget er blevet, er der ikke tale om positive særforanstaltninger. Der er tale om, at en bestemt gruppe mennesker, nemlig udlændinge, kan springes over i en boligkø – godt nok mod at blive anvist en anden lejlighed, men alligevel.

Efter vores egen lov fra 9. juni 1971 straffes den, som inden for bl.a. almenyttig boligvirksomhed nægter at betjene den pågældende på samme vilkår som andre. Vi har en Østre Landsretsdømme fra januar 1991, som var udsprunget af den meget kendte Ishøjsag, og hvor Østre Landsret konstaterede, at Ishøj Kommunes praksis med at inddrage lejernes nationalitet som et kriterium ved godkendelse af lejere i almennyttige boligselskaber var lovstridig. Men jeg kan konstatere, at Per Madsen har vundet, ikke bare i Socialdemokratiet, men i hele det store brede flertal af dette Folketing, og det synes jeg er beklageligt.

Jeg har naturligvis set, at man har fået indføjet i betænkningen, at den pågældende lovregel ikke må udformes sådan; den skal udformes med respekt for gældende konventioner og lovgivning vedrørende ligebehandling, ikkediskrimination og lignende. Jeg vil gerne sige, at hvis man opretholder formålet og meningen, sådan som det er beskrevet i beslutningsforslaget, kan regelsættet ikke udformes således. Heldigvis er det noget, vi kommer til at vende tilbage til, for det forudsætter jo en ændring af boliglovgivningen, som må komme til efteråret, og vi vil da få en fornyet diskussion.

Jeg vil gerne rejse et andet spørgsmål, hvor man ligeledes har skrevet, at regelsættet skal udformes med respekt for gældende konventioner, og det er, når det drejer sig om børns ret til undervisning. Den almindelige regel i Danmark er, at børn har ret til undervisning på deres distriktsskoler, og at forældre til børn kan ønske deres børn hen på andre skoler. Hvis der er plads, skal de have lov til at få dem derhen, men der er ingen regler om, at en kommune kan bestemme, hvor nogle ganske bestemte

børn skal gå i skole. Det indfører man nu med dette beslutningsforslag. Så skriver man godt nok, at forældrene skal inddrages i beslutningen herom, men hvis ikke man lader beslutningen ligge hos forældrene, er det diskriminerende i forhold til den beslutningsret, som danske forældre har.

Nu går jeg ud fra – og det er så et spørgsmål til undervisningsministeren – at hvis denne regel skal træde i kraft, må det vel også forudsætte en ændring af folkeskoleloven, at man for en bestemt gruppe mennesker siger, at her kan kommunerne altså bestemme, at de skal gå i nogle andre skoler end dem, forældrene ønsker de skal gå i. Jeg er nemlig usikker på, i hvor høj grad de ting, der er opridset under børneundervisningen, kræver lovændring. Det gælder også forsøgstilladelserne. Nu har vi i Uddannelsesudvalget i øjeblikket en sag kørende med Ishøj Kommune, hvor nogle forældre angiveligt har ønsket, at deres børn hellere skulle have dansktimer end modersmålstimer, og hvor ministeren så har givet dem lov til at lave et forsøg. Jeg vil gerne spørge ministeren: Hvor langt strækker ministerens muligheder sig, når det drejer sig om det, der hedder nr. 3 i ændringsforslagene til det foreliggende beslutningsforslag? Hvor meget kan man forsøge på disse områder, uden at man bliver nødt til at ændre i folkeskoleloven?

Det er de to ting, som jeg synes er så alvorlige, at jeg har bedt SF's folketingsgruppe om at stemme imod dette forslag, og det gør vi. For det er dér, diskriminationen ligger.

Så vil jeg sige, at naturligvis stemte vi også for antiracismedagsordenen, fordi vi også mener, at en bedre integrationsindsats kan være med til at gøre livet lettere for indvandrere i Danmark. Men der er intet, intet belæg for at tro, at man med disse boligregler letter integrationen. Der er intet belæg for, at racediskriminationen er større de steder, hvor der bor mange indvandrere. Det kan bl.a. vi, der færdes meget på Vesterbro, skrive under på, men det ved vi også fra alle undersøgelserne. Der er tværtimod et meget stærkt undersøgelsesbelæg for, at jo bedre børn er funderede i deres eget sprog og deres egen kultur som udgangspunkt for integrationen, des bedre går integrationen. Der findes en udmærket undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet om unge pakistanere, tyrker og jugoslaver, ifølge hvilken det viser